

Arrest

nr. 53 973 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk is.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 januari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 december 2009 diende verzoekster een actualisatie in van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.2. Op 9 september 2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2009 werd ingediend in de gemeente Heist-op-den-Berg en geactualiseerd werd op 03.12.2009 door :

D.C. (R.R.: 090050549618)

nationaliteit: Angola

geboren te (...) op 05.05.1990

adres: (...) 2500 LIER

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat het voor betrokkene onmogelijk is om enig identiteitsdocument voor te brengen aangezien zij minderjarig was bij haar vertrek. Bij de indiening van de aanvraag 9bis op datum van 28.01.2009 was betrokkene echter meerderjarig. Zij had zelf stappen moeten ondernemen om identiteitsdocumenten te bekomen via de bevoegde ambassade. De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene niet via haar ambassade aan een identiteitsbewijs zou kunnen geraken. Betrokkene legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Daarnaast beweert betrokkene dat zij geen contact meer heeft met haar familie in Angola en daardoor ook via hen niet aan wettelijke documenten kan geraken. Ook hier legt betrokkene geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Op het moment van de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis, had betrokkene zich kunnen beroepen op de vrijstelling voor het voorleggen van een identiteitsbewijs aangezien betrokkene nog een hangende beroepsprocedure had overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waar nog geen verwerpingsarrest voor werd uitgesproken. Uit het administratief dossier blijkt echter dat ondertussen de beroepsprocedure van betrokkene op 25.01.2010 werd afgesloten (art. 9bis, §1, 2de alinea van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006). De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure en beroepsprocedure van betrokkene thans zijn afgelopen, kan zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit haar dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om haar identiteit te staven noch dat zij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

De RVV stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 30.01.2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, haar ter kennis gebracht op 31.01.2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 04.11.2005. /Zij heeft echter geen

gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft illegaal in het land...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9bis, 52 en 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Artikel 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

Ten eerste haalt de gemachtigde van de Minister aan dat verzoeker meerderjarig was op het moment van indiening van de aanvraag 9bis en bij gevolg zelf stappen had moeten ondernemen om identiteitsdocumenten te bekomen via de bevoegde ambassade. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker op het moment van aankomst in het land wel degelijk nog minderjarig was. Dit, nadat zij zonder begeleiding haar land van oorsprong was ontvlucht. Belangrijk is ook te weten dat zij op het moment van vertrek geen enkel identiteitsbewijs in haar bezit had. Bijgevolg is het dan ook niet meer dan normaal dat zij het land binnenkwam zonder papieren. Van een minderjarige kan namelijk niet verwacht worden dat zij in het bezit is van documenten als een geboorteakte en een paspoort gezien zij hier slechts een zeer beperkte notie van heeft. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden. Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

Ten tweede dient tevens het gedrag van de Angolese ambassade(s) in aanmerking genomen te worden. Zij laten het namelijk steevast na om verzoeker een attest te geven ter bevestiging van het feit dat zij effectief op de ambassade is geweest om identiteitsdocumenten op te vragen. Verzoeker heeft dit gedrag moeten vaststellen zowel op de Angolese ambassade in België als op de ambassade in Nederland. Bijgevolg is het dus onmogelijk voor verzoeker om een bewijs voor te leggen van de verzoeken aan de ambassade(s). Hiermee wordt ook duidelijk dat verzoeker weldegelijk de nodige stappen heeft ondernomen om de identiteitsdocumenten te bekomen. Hier werd, blijkens de bestreden beslissing, door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden. Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

Ten derde stelt de gemachtigde van de Minister dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van het gebrek aan contact tussen haar en haar familie in Angola. Verzoeker kan wat dit betreft niet verwacht worden een negatief bewijs voor te brengen. Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk wordt, werd dit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in rekening genomen. Dit maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

Ten vierde voegt verzoeker hierbij een kopie van het originele uittreksel uit het geboorteregister ter bewijs van identiteit gezien dit het enige document is waarover zij beschikt.”

2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat in het middel nergens nader wordt ingegaan op de aangevoerde schending van de artikelen 9bis en 52 van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, moet worden geconcludeerd tot de onontvankelijkheid ervan. Voorts wordt vastgesteld dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing. zodanig dat deze in staat is

om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS 14 juni 1994, nr. 47.940, Arr. RvS 1994, z.p.).

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het door haar aangehaalde gegeven dat ze als minderjarige het land is binnengekomen zonder papieren. Immers, in de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord dat:

‘Bij de indiening van de aanvraag 9bis op datum van 28.01.2009 was betrokkene meerderjarig. Zij had zelf stappen moeten ondernemen om identiteitsdocumenten te bekomen via de bevoegde ambassade.’

In haar middel herhaalt verzoekster dat ze als minderjarige het land is binnengekomen zonder papieren, doch toont niet aan dat de gemachtigde met de voormelde motieven het motiveringsbeginsel zou hebben geschonden. Voorts wordt door verzoekster gewezen op ‘het gedrag van de Angolese ambassade’. Ze stelt meer bepaald dat de ambassade zou nalaten een attest te verlenen ter bevestiging van het feit dat ze effectief op de ambassade is geweest om identiteitsdocumenten op te vragen. Verzoeksters beschouwingen zijn slechts vage beweringen en worden op geen enkele wijze gestaafd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene niet via haar ambassade aan een identiteitsbewijs zou kunnen geraken. Betrokkene legt hier echter geen enkel bewijs van voor, het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Ten slotte gaat verzoekster niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing waar door de gemachtigde wordt gemotiveerd dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van haar bewering dat zij geen contact meer heeft met haar familie in Angola en daardoor ook via hen niet aan wettelijke documenten kan geraken. Verzoekster stelt geen negatief bewijs te kunnen voorleggen.

Artikel 9bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De bewijslast om aan te tonen dat men in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen, ligt aldus bij de verzoekende partij.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC